

Τῷ Κ. Ε.

ἔκτοτε ἀρχιεπισκόπῳ Β.

ἀπερχομένῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν, (Αὐγούστῳ 1842)

Σὲ ζηλεύω! Μεταβαίνεις εἰς τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων,
τῶν συμφύτων παραλίῳν, τῶν ἀειθαλλῶν δασῶν,
τῶν ἀγρύπνων ἀηδόνων, τῶν νυκτερινῶν ἀσμάτων,
καὶ τῶν οἴκων τῶν ποικίλων καὶ τῶν θόλων τῶν χρυσῶν.

Εἰς τὴν γῆν της ἐγεννήθην, καὶ ἡ μνήμη της μ' εὐφραίνει·
ἀλλ' εἰς τοὺς τερπνοὺς της κόλπους πρὶν δὲν θέλω ἐπιστρέψει,
ὁ σταυρὸς πρὶν ἐπιλάμψῃ εἰς τ' ἀλλόφυλα τεμένη,
πρὶν τοὺς ἀνθηροὺς της λόφους ἢ ἐλευθερία στέψῃ.

Τῷ Κ. Ε.

ἀπερχομένῳ εἰς Ἀθῆνας

Ἀπέρχεσαι τοῦ προσφιλοῦς Ἑλληνικοῦ ἐδάφους,
ὅπου ἡσπάσθης τῶν κλεινῶν ἡρώων μας τοὺς τάφους,
τῶν νέων καὶ τῶν παλαιῶν,
ὅπου θριάμβους ψάλλουσιν ἡ αὔρα καὶ τὸ κύμα,
καὶ ὅπου τέχνης θαύματα ἐπάτει πᾶν σου βῆμα,
κ' ἐρείπια λαμπρῶν ναῶν.

Ὅπου πολλάκις ἤκουσας, ἀρχαίων λόγων λάτρης,
ἐν τῇ Πνυκί ἀπόρρητον φωνήν, κ' ἐν τοῖς θεάτροις,
κ' εἰς τὰ τεμένη τῶν Μουσῶν.

κ' εἰς τὸν Κεραμεικὸν σκιάς ἐξύπνας ἀθανάτους,
καὶ, μελετῶν τὸν Πλάτωνα, τὰ ἔχνη τοῦ Σωκράτους
ἐζήτεις εἰς τὸν Ἰλισσόν.

—

Ἐὰν δ' εἰς τὴν πατρίδα σου ὁπότε μεταβαίνης
συνεχομένην τὴν ἰδῆς ὑπὸ νυκτὸς μελαίνης
κ' ὑπὸ χειμῶνος ζοφεροῦ,
ἐπαναστρέφων νοερῶς παρὰ τῇ Ἀκροπόλει,
τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς τὸν στίλβοντ' ἀναπόλει,
καὶ εὖχου, καὶ παρηγοροῦ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Πρὸς τὸν Κ. Α. Σεῦτζον, ἐπιστρέφων αὐτῷ ποίημά τι

• • • • •
Τοῦ ποιητικοῦ πυρός σας κ' ἐγὼ ἄλλοτε σπινθῆρα
εἶχον αἰσθανθῆ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου νὰ καίῃ.
Ὁ ἀστήρ μου πλὴν ἐσβέσθη, καὶ εἰς τὴν νεκράν μου χεῖρα
ἀπὸ δάκρυα βρεγμένη ἐσιώπησεν ἡ λύρα,
ἢ ἐὰν ποτὲ ἠχήσῃ εἰς τὸν τάφον μου θὰ κλαίῃ.

